

Hou Geeske zok as laifdezuster op n waarme dag in de schoele huil

20-7-88

Kom ie nou ook ais n moal oet, buurman!

In vekaansietied is der nait aal ogenblikken nijs oet de hörn van dichters, schrievers en aanere aans zo vlietege aggewaaiers op t Grunneger haim. Vandoar (en ook veur d òfwizzeln) dizze weke n verhaal van Eggo. Zulf beleefd, as je de schriever leuven maggen.

■ **WINSCHOOT** – Ook dou ons achterbuurvraauw oet tied komen was, gong Geeske aal ogenblikken nog eem bie buurman kieken. Dat was ze zo wend, sund ze bie plattelaandsvrauwen in zaikenkemizzie komen was. Zo mos ze veurege moand s mörns mit n woagentje deur t zaikenhoes rieden. Doar het ze den boukjes op oet de Boeket-riege en doktersromans mit grode leesletters. Ook deuskens mit koegeltjes, dij mor nait op stee willen, om joe der op bèrre mit te vernuvern.

Door **Eggo Hoogesteger**

Ik zol doarvan as patiënt traauwens eerder de koorze kriegen. Mor alla. Dou gong Geeske weer n weke laank s nommedags bie zaike leden van t koor veurbie. Mit veur in t fietsmandje n bloume, n deuske sokkeloatjes of zokswat, maist sokkervrij. En om eem bie te proaten, over de nijste laidjes van t koor en dat dirigent doarbie nait aal te nijmoods worden mos. Kodály, hail mooi. Mor wel verstaatit der nou Hongaars?

Dou buurvraauw nog leefde, het heur man voak genug zegd, dat e dij vezides aan heur zaikbèr slim mooi van Geeske von. „Veur de maisten bin je vot vergeten, as je laank lebaait binnen”. Dat zee e, dou bloumen van t koorbestuur lelk begunden te worden en der wieder nog gain aine te roeken of te kieken west haar. „Benoam as aine nait weer beder worden kin. Den is t krekt of lu nait de moud hebben om dood in d ogen te zain”. Doar haar e geliek in. Zo schieterg binnen veul minsen, spiedelk genug.

k Mout ook zeggen, dat buurman doar wel hail nòchtern in was. Dou e allinneg te stoan komen was, vruig e Geeske vot of zai zo nò en den toch veurbie komen wol. Dat wazzen hai en zien vraauw ja zo wend west. Nait dat e zok nait redde kon. Hai kreeg twij moal in de weke hulp in d hoeshollen van zien schoonzuster. Dij keek der boetendes ieder zundagmörn op tou, dat e zok schoon onnergoud aantrok en de board nait stoan luit. Manlu allinneg verslonzen mor zo, as je doar d haand nait aan hollen. Zegt Geeske aaltied. En kikt mie doarbie den waarschaauwend aan.

Aan waarm eten kreeg buurman gelokkeg zien gerak. Besteldainst van Pan Kloar was n oetkomst veur hom. Hai muik zien schoale aaldoage ripschier, haar k al van Geeske heurd, dij leste keer eem goud om zok tou keken haar. Buurvraauw haar hom doar traauwens aaltied al mit verwend. t Is ook mooi as t joe veurzet wodt en ie mor toulangen kinnen. Mien laive deugd, dat kon buurman, volvreten as e was. As Geeske n bedie slikkerij veur zien vraauw mitnam, was hai d eerste, dij zok nait nuigen luit. Al haar e t

Foto: Hans Banus

▲ ...bezoek aan bèrre mit t woagentje, woarvan buurman weer hailendaal waarm van binnen worden zel...

den nait op sokkervrij begrepen.

Dou Geeske zuver oet beleefdheid op n dag tegen hom zegd haar „Kom ie nou ook ais n moal oet, buurman”, was e der vot west. t Was ook ja mor n hoanetree. Boetendes kon e boven van oet zien sloapkoamerroom zain of Geeske der was. Bezoek kwam heur aiglieks nait zo gelegen, as hoese- en as plattelaandsvraauw. Mor ja, as ie ainmoal de noam van zörgende zuster hebben, den zugt elk en aine vot Hoarlemmereulie in joe.

Leste zotterdagnommedag was t weer zo wied. Ik was om haalf aine op n paar bosschoppen noar supermarkt en sloager. Den is doar t minste volk in winkel, het Geeske oetvonden. Zo is t ook. Allinneg kom ik doar toch voak bekinde lu tegen, dij k aans in de weke nooit zai. Doar mout den neudeg eefkes mit bieproat worden. Zo bin k maistied eerst tegen drij uur weer in hoes. t Vlaiss mout den vot in koelkaaste.

Geeske haar etensboudel om ain uur al aan zied en zok dou vot achter t hoes in schaafe dele legd. Joa hur. Buurman mout ainhoog al op oetkiek zeten hebben. Ze haar t gat teminnent krekt n paar minuten aan toenstoule of doar kwam ol man al aanschaiten. Zien kop was vuurrood en hai wiskede zok mit buusdouk mor aal t swait oet haals en nekke. „t Is bie ons nait oet te hollen, zo braandt zonne op ons ploatske”.

En dat gong al drij doage zo, dat zummer meer as zien vliet dee om regenschoa van veurege moand in te hoalen. Man man, wat haar Pelleboer der dij mörn weer noast zeten mit zien woarschaauwen: „Kans op een frontje met een onweersbuitje”. t Was zo gloepende hait worden, dat muskes zulf s te loi wazzen om dood van t dak te valen. En wat haren zokke poesterege

minsens as ons buurman den wel nait oet te stoan...

Laifdezuster Geeske wos vot wat heur te doun ston. Gain Hoarlemmereulie, mor fris. „Ie zeker wel n glaske Spa Rood, buurman, nait?” Ol jong nikde swaitdroppen van t veurheufd op tegels. t Was hom aal goud, sokkervrij of nait. „As ie der niks op tegen hebben, wol k mien overhemd der wel bie oet doun. k Kom ja sikkom om van de waarmte”. Doar haar Geeske aiglieks wèl wat op tegen. Benoam mit t oog op d inkiek van aanere achterburen. n Wedeman in onnergoud op heur ploatske? Doar kon allinneg mor proat van komen. t Blijft hier ook mor n dörp ja.

En hou zeg je dat den? „k Wol aiglieks krekt noar binnen tou, buurman. t Is mie hier toch te benaauwd, zo zunder ain spiertje wind. Op zokse haite doagen kin ie joe ook beder hailendal in hoes in schoele hollen. As je mor zörgen, dat zonne gain kaans het om binnen te komen”. Loat zokswat mor aan Geeske over. Bèrloakens veur de roamen spand haren van keuken n schiere koelcel moakt.

Mor buurman haar t zo te kwoad mit swaiten, dat e, ainmoal in hoes, vot op zuik gong noar zeg mor n vraiskiste. „Ik krieg sikkom n flaauwte, buurvraauw. Mins, ik kon wel n zunnesteke oplopen hebben. As ie doar gain beswoar tegen hebben, wol k wel eem in joen badkoamer zitten. Aans heb k t gevuil, dat k zo mor onneroet glie”.

Veur flaauwvallen lu haar Geeske, mit aal heur zaikenhoes-ervoaren, gain oplaaiden had. „Tou mor eem. Gaange in en den deure rechtoet deur”. Den was buurman ook eem oet t gezichte. Hai, zo'n blode kirrel, doar kon je t zulf wel nòg waarmer van kriegen. Al wuir t heur toch te

schoamachteg, dou ze om hörn van keuken gloepde of buurman t ook vonnen haar. Ze zaag, dat e in gaange t onnerhemd al oetdoan haar en zok mit zien dikke blode pokkel poestend op de veuls te klaaine stoule onner douche vlijde.

Dat wuir Geeske te bertoal. En ook n bedie te gek. Zokswat kon aine ook en veul beder in zien aigen hoes doun. „As ie mor waiten, dat k tegen haalf drije nog bie Betsie Bolhoes op zaikenbezoek mout. Ie waiten wel: dij in ons koor aaltied noast joen vraauw ston te zingen”. Dat huilp. Buurman het zok vot aal stènnend weer aantrokken en oppakt. Op zien ploatske achter t hoes was al n bedieschare komen. Doar most t toch weer om te harden wezen.

Ik kreeg vot van Geeske te heuren wat ze beleefd haar, dou k tegen drij uur in hoes kwam. Schaare laag al over ons haile ploatske hen. Boetendes ston der n fleske Spa Rood veur mie kloar op toaveltje. Mor k dee mond allinneg mor open van verboazen bie t luustern. Wat n verhaal! „Pff, mien laiverd toch. Doe moakst die t zo wel oareg stoer mit dien patiënten. Ze komen nou ja al bie ons aan hoes!”

Oet de gek zee ik dat aiglieks, mor k zaag heur gezichte betrekken. Dat haar k krekt weer nait wild: heur om heur noastenlaifde sneu moaken. Toch haar k gain ongeliek had mit mien veronderstellen van 'patiënt'. Guster tegen de middag kwam buurman zien schoonzuster ons achter de poest van opwinden vertellen, zai haar hom s mörns in zien blode pokkel, sloepend en stòkverkleumd, in kelder aantrovven. Doar was e vervast wegekropen veur dij aibelse waarmte.

„t Vet was hom sikkom stierd” zee ze, nog verbalderd van heur vondst. „As k eefkes loater komen was, haar e mor zo oet tied wezen kind”. Ze haar vot ambulance beld en dij ree mit t swaailicht aan buurman in ain keer deur noar t zaikenhoes. „Mins, wat bin ik schrokken. Zo'n man kin je aiglieks toch nait allain meer in hoes loaten”.

Verbeelde ik mie dat of wiskede Geeske zich dou n paar swaitdroppels van waange? t Kinnen ook troanen west wezen. Vervast oet zulfverwiet, dat ze zok eerguster as laifdezuster nait beder om heur noaste en noaber bekommerd haar. Ik kin heur waike gemoud ja. „Trek die doar nou niks van aan, wicht. Buurman is, ducht mie, old en wies genug om op zok zulf pazen te kinnen”.

Hou den ook, in ieder gevaal krigt e dizze weke in t zaikenhoes op tied schoon onnergoud aan en de board van verschaaiden doage der òf. Hebben de vraauwlu ook eem rust. Boetendes dut Geeske mörnnommedag dainst mit t woagentje, bie de berren veurbie. Heur bezoek zel vervast ons achterbuurman weer hailendal waarm van binnen moaken. Ook zunder dat ze sokkervrije smikkelderij veur hom mit bringt.

20-7-88